

ЗІ СВЯТОМ ПЕРЕМОГИ!

ЗАСНОВАНА 21 КВІТНЯ 1927 РОКУ

КІЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ

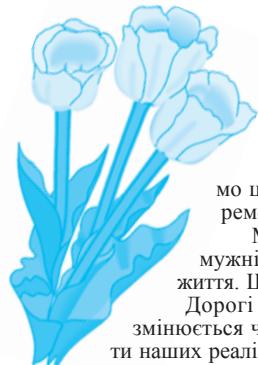
ВИХОДИТЬ ЩОТИЖНЯ

ГАЗЕТА НАЦІОНАЛЬНОГО ТЕХНІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ УКРАЇНИ «КІЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ»

Безкоштовно

6 травня 2003 року

№15 (2629)

Вельмишановні наші ветерани! Шановні друзі!

У переддень великого свята – свята Перемоги – прийміть мої найщиріші вітання і побажання міцного здоров'я, щастя, натхнення!

Кожного року, теплими травневими днями ми святкуємо це дійсно Велике Свято! Це свято прийшло разом з Перемогою у найжорстокішій із воєн, з Вашою Перемогою.

Ми низько склоняємо свої голови перед Вами за Вашу мужність, за Вашу стійкість, за Вашу любов до Вітчизни, до життя. Щире Вам спасибі!

Дорогі наші ветерани! Звичайно, життя не стоїть на місці, змінюються час, змінюються погляди на суспільно-політичні аспекти наших реалій, та залишається пам'ять: пам'ять про минуле, пам'ять про Ваші подвиги, про Вашу звитягу. Ви здійснювали їх не заради слави чи нагород, Ви здійснювали їх заради майбутнього, заради життя дітей, коханих, заради Батьківщини. Ми бережемо пам'ять про минуле, але й думаемо про майбутнє.

Цей рік неабиякий – рік подвійного ювілею: 105-річчя від дня заснування нашого університету і 100-річчя від першого випуску інженерів-політехніків. Славну історію КПІ творили і творите Ви – наші ветерани. Ми пишаемось Вами, пишаемось нашим КПІ.

Ще раз з Великим Святом Перемоги – Перемога буде завжди з нами.

З глибокою повагою

Михайло Згурівський, ректор НТУУ "КПІ"

ВІТАЄМО ВЕТЕРАНІВ

9 травня 2003 року український народ і прогресивне людство відзначає 58-му річницю розгрому німецько-фашистських загарбників у Великій Вітчизняній війні. 1418 днів і ночей у надзвичайно тяжких умовах армія і народи Радянського Союзу кували таку жадану Перемогу.

В розгром фашизму внесли свій вклад співробітники і студенти Київського політехнічного інституту. Вічна пам'ять загиблим! Вічна Слава Живим!

З нагоди 58-ої річниці Перемоги у Великій Вітчизняній війні Рада ветеранів НТУУ "КПІ" щиро і сердечно поздоровляє учасників бойових дій, ветеранів Великої Вітчизняної війни із всенародним святом і бажає доброго здоров'я, натхнення, бадьорості духа, благополуччя, довгих років радісного життя!

Рада ветеранів НТУУ "КПІ"

ТРИ НАЧАЛА

Рождением России я обязан, А Казахстан воспитывал меня, Всей взрослой жизнью с Украиной связан – Здесь главный дом и здесь моя семья!

Россия-мать мне душу подарила, Путевку в жизнь мне Казахстан вручил, А Украина жить меня учила, Моя рідна ненька, надавала сил!

И в то, что в жизни сделано немало, Что чужды лесть и зависть, и обман, Внесли свой вклад все эти три начала: Россия, Украина, Казахстан!

Они в душе моей неразделимы И никаких границ меж ними нет. Россия, Казахстан и Украина Со мною будут до скончанья лет!

ВЕТЕРАНАМ ВОЙНЫ

Для тех, как я, ВОЙНА - не просто слово, Ведь с той поры нам помнится она, Когда отцов от очага родного На бой священный позвала страна!

Не из сообщений радио и прессы О ней узнал я в самый первый час, Когда под небом солнечной Одессы Жестокая бомбежка началась.

И даже я, еще совсем мальчик, Скорей почувствовал, чем осознал умом, Что вместе со стеклом, разбитым звонко, Беда большая ворвалась в наш дом...

Отец в тот день, смахнув слезу украдкой, Увел врагу навстречу эскадрон, А мать, оставшись с нами, у кроватки, Малютки-брата сдерживала стон,

Как было трудно им - отцу и маме В минуты те, я понял лишь потом, Когда в далеком Северном Вьетнаме Долг выполнял свой, будучи отцом...

Храню я с детства в памяти своей Обличие фашистского пілота, Который в беззахистных матерей И в нас - детей - стрелял из пулемета.

Мне помнится сирен надрывный вой, Разрывы бомб, людские крики, стони, И мать моя, прикрывшая собой, Нас четверых в разбитом эшелоне.

Мы многое стерпели в трудный час: Нужду и горе, смерть и разрушенья, И лишь одна была мечта у нас – Отцов с войны мы ждали возвращенья.

Мы дождались, пришел великий день Победы нашей, а врагу - расплата, С планеты стер коричневую тень Бессмертный подвиг нашего солдата.

За мужество, за этот подвиг их Поклонимся мы в пояс ветеранам, Живут пусть дольше, кто еще в живых, Кого уж нет - тех вспомним и помянем.

И помянуть, и помнить мы должны – Безнравственно великих дел забвенье. Звучит пусть гордо "ВЕТЕРАН ВОЙНЫ!" Всегда - из поколенья в поколенье!!!

ДНЮ ПОБЕДЫ

Мне было десять в сорок пятом, В ту первую весну мою, Когда советские солдаты Победу добыли в бою!

Тот май шумел на всей планете И мир шагал по всей Земле, Победе радовались дети И я был тоже в их числе!

Не счесть числа заздравных чарок, Улыбок радостных не счесть, И мне казалось, тот подарок Был сделан будто в мою честь!!!

С тех пор мы вместе Май встречаем И с той поры мы вместе с ней Свои рождения отмечаем, Встречаем вместе юбилей!

И, если даже стану дедом, То подниму тост первый свой Я в этот день за День Победы, За День наш общий и за мой!!!

Угольников Володимир Юхимович - керівник сектора акредитації навчально-методичного відділу університету, кандидат технічних наук, доцент, полковник у відставці.

Народився у м. Вязьма у родині командира-кавалериста Червоної Армії 12 травня 1935 року. Закінчив Київське вище радіотехнічне інженерне училище ППО, двічі був у спецвідрядженнях у Соціалістичній Республіці В'єтнам та Демократичній Республіці Афганістан, має статус учасника бойових дій. Нагороджений орденами і медалями СРСР та закордонних країн. День Перемоги зустрів у Казахстані, куди родина евакувалася з Одеси.

Свої вірші публікує вперше. Найулюбленішою тематикою його віршів є дружні привітання рідним, друзям, колегам, патріотичні та ліричні твори.

СЬОГОДНІ
В НОМЕРІ:

1
**Вітаємо
з Днем
Перемоги!**

2
**Інтерв'ю
з деканом ХТФ
І.М.Астреліним**

•••••
**Міжнародна
конференція
на ФАКСі**

•••••
**Студентські
“Дні науки”
на ФС**

3
**Фронтовики
нашого
університету**

•••••
**Ветеран
Байконуру**

Новини ТСОУ

4
**Виставка
картин
В.П.Скопича**

•••••
Студмістечко

Спорт

- Яка загальна кількість випускників Вашої спеціальності забезпечена роботою за набутим фахом?

- За набутими кваліфікаційними рівнями 7.091602 (спеціаліст) і 8.091602 (магістр) за спеціальністю "Хімічна технологія неорганічних речовин" випускники на 100 % забезпечуються роботою за фахом вже протягом всього існування кафедри (заснована в 1898 році). Усіх випускників 2003 року (32 чол.) розподілено на роботу за набутим фахом.

- Чи були попередні замовлення від підприємств, установ, організацій (бажано навести приклади)? Це державні установи чи приватні підприємства?

- Якщо брати до уваги останні 5 років, кількість запитів від замовників щороку дорівнює 250-300 % від кількості випускників (себто до запитів на одного випускника). Так, вже зараз на майбутніх випускників 2004 року отримано попередні замовлення від ВАТ "Суміхімпром", ВАТ "Концерн "Стирол" (м. Горлівка), ВАТ "Фармак", ВАТ "Завод полімерних матеріалів", Інституту хімії поверхні НАН України, Інституту фізичної хімії НАН України,

Дипломи отримано. До праці!

Інтерв'ю з деканом хіміко-технологічного факультету, завідувачем кафедри технології неорганічних речовин та загальної хімічної технології, професором Ігорем Михайловичем Астреліним

Інституту біоколоїдної хімії НАН України, Інституту сорбії і проблем ендоекології НАН України, Інституту біо-органічної хімії та нафтохімії НАН України та ін. Це все державні підприємства, установи та інститути. Є вже замовлення і від комерційних (приватних) організацій: ЗАТ "Макрохім", ТОВ "Юнілаб" тощо. Слід додати, що на усіх цих підприємствах і в установах вже працюють випускники кафедри 2003 і більш ранніх років.

Загалом, традиційне співвідношення між кількістю випускників, що розподіляються на державні і приватні підприємства і організації, за 5 останніх років складається 70-80% і 20-30% відповідно.

- Які відгуки на Ваших випускників Ви отримуєте? Чи враховуються навчальним планом Вашої спеціальності побажання замовників (нові дисципліни, спеціалізації тощо).

- Кафедра підтримує постійні зв'язки з підприємствами й установами – базовими місцями розподілу (яких понад 40) наших випускників. Загалом це не важкоробити, бо там працює іноді до 30-40 % наших випускників минулих років (від кількості інженерних кадрів підприємства чи установи). Такі зворотні зв'язки дозволяють постійно і систематично отримувати інформацію щодо адаптації випускників на робочих місцях, рівня їхньої підготовленості. Відверто кажучи, приемно отримують схвалні відгуки на наших випускників. За весь час існування кафедри не було жодної "рекламації" на її випускників. Так,

приміром, попередній запит ВАТ "Фармак" на випускників 2003 року супроводжувався побажанням: "Направляйте нам побільше таких випускників як Д.О. Ореховський (це група ХН-41, випускник 2000 року). Схвалні оцінки надходили на кафедру з ВАТ "ФармДарниця" на випускників М.О. Сторчак, Р.В. Романюка (гру-

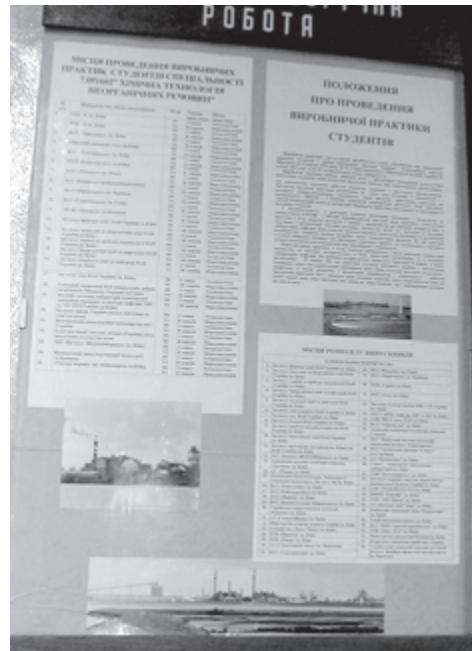
ту). Скажу таке: випускники останнього десятиріччя гідно представляють університет, факультет і рідну кафедру. Серед них молоді начальники цехів, головні інженери (ВАТ "ЧеркасиАзот", ВАТ "РівнєАзот" тощо) біля 15 кандидатів наук, начальники хімічних відділів міністерств, викладачі ВНЗ, генеральні директори великих комерційних фір, офіцери (навіть жінки) та хуправлінь МВС і СБУ тощо.

Тісний зворотний зв'язок із замовниками дозволяє кафедрі своєчасно корегувати навчальні плани і робочі навчальні програми для поглиблення знань, умінь і навичок у сфері майбутньої роботи випускників, слідкувати за темпами їхнього професійного зростання, враховувати наявні і перспективні тенденції в галузі. Так, тільки за останні 3 роки введено такі дисципліни: "Хімічна технологія тонкого неорганічного синтезу", "Хімічна технологія золота і рідкоземельних елементів", Технологія неорганічних спецпрепаратів", "Технологія водопідготовки", "Екологічні проблеми міст України", "Комп'ютерна техніка в хімічній технології неорганічних речовин" та ін.

Чи існують реальні угоди, контракти з замовниками?

Чи існують реальні угоди, контракти з замовниками?

Так. Створені рішенням Вченого ради університету Навчально-наукові комплекси всіх кафедр хіміко-технологічного факультету з 9 хімічними інститутами НАН України (у статуті яких передбачено працевлаштування ви-

па ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

на ХН-61, випуск 2002 року). Машу Сторчак за 1 рік роботи було вже переведено з рядової

Дивлячись на величі світлі корпуси нашого майже сорокатисячного Університету, важко не відчути, що тут було після визволення Києва.

Після вигнання окупантів з Києва на початку листопада 1943 р. Київський політехнічний інститут, що носив тоді назву Київський індустриальний інститут (КІІ), мусив розпочати наочне життя майже заново.

Головний корпус КІІ, 1944 р.

Першим наказом по інституту від 10 листопада 1943 року було набрано охорону, працівників бібліотеки, садівника та робітників ливарної лабораторії – всього близько 30 осіб. Далі колектив швидко збільшився. З кінця листопада 1943 року почався набір викладачів.

15 лютого 1944 року після коротких загальних зборів колективу інституту, що відбулися в креслярській залі хімічного корпусу, розпочалися заняття. Тоді в інституті на всіх факультетах і курсах було лише 66 студентів.

Окрім заняття, студенти КІІ брали активну участь в розбиранні завалів на Хрещатику та прилеглих вулицях, а потім допомагали в будівництві колектора, що проходить під його лівою стороною.

Лінія фронту тоді пролягала десь за 150 км на південний від Києва, – радянська війська громили Корсунь-Шевченківське урупування ворога. Ночами над Києвом часто літали ворожі розвідувальні літаки; їх обстрілювали наші зенітники. Однак ворог вже не наважувався на масованих бомбардуваннях міста. Єдине і останнє страшне бомбардування залізничного вузла Дарниця відбулося за кілька днів перед Першотравнем 1944 року.

Головний корпус КІІ у той час було зайнято під шпиталь, а в енергокрилі розмістили табір для військовополонених німців.

Серед студентів, які розпочали заняття на початку 1944 року, були і ті, що тільки-но пришли з фронту, але серед хлопців – лише ті, хто через тяжкі поранення був демобілізований з армії: О. Вахницький, С. Копанський, П. Кислюк, М. Максимович, Г. Мельник, П. Пархоменко, Л. Петрушевський, О. Трубенок, І. Чуняк. Серед дівчат – учасниць війни – були ті, що раніше діяли у складі партизанських загонів, або щойно виписані з госпіталів, зокрема О. Бокринська, Г. Власенко.

Дещо пізніше розпочали наочні заняття на першому курсі фронтовики М. Васильківський, Г. Вржесек, Д. Глухов, О. Белоцький, О. Домрачев, В. Жогот, Є. Красовський, М. Мухін, М. Пилипко, Ю. Радченко, М. Самотрясов, К. Самофалов, І. Труш, В. Хільчевський, В. Шлюко.

Поновили заняття на старших курсах, які були припинені в 1941 році, студенти Я. Братусь, Г. Васюк, В. Кибалчич, Л. Котвицький, Г. Овсієнко, С. Романенко, П. Шило, В. Ярмола.

Переважна більшість студентів-фронтовиків відзначалася сумлінним відношенням до наочніх заняття, завдяки чому вони стали висококваліфікованими фахівцями на важливих посадах та видатними вченими. Так В. Ярмо-

ла багато років, аж до кінця життя, був директором Київського заводу автоматики ім. Г. Петровського та одержав почесне звання Героя Соціалістичної Праці. Таким самим званням було відзначено П. Шила – директора заводу “Точелектроприлад”. П. Пархоменко було обрано членом-кореспондентом АН СРСР. Ряд фронтовиків, що працюють та працювали в КІІ, за видатні

С. Ребров, О. Трубенок та інші. Кафедрами керували: О. Белоцький, Д. Глухов, О. Домрачев, С. Каленчук, М. Калнібогольський, М. Король, Й. Могильний, О. Ніколаєв, М. Панченко, А. Орнатський, П. Орнатський, Л. Радченко, К. Самофалов, О. Трубенок, І. Федченко, В. Хільчевський, Л. Чемеринський, І. Чиженко, В. Шлюко та інші.

Чимало фронтовиків протягом багатьох років працювали на посадах, що забезпечують проведення учбового процесу, на господарські та адміністративні роботи та були візирцем для оточуючих їх молодих працівників. Це М. Бельський, В. Білокопитов, Є. Гореліков, Є. Грабченко, К. Жадовська, Г. Кисляк, Л. Мотузко, Г. Попова, І. Силаєв, Р. Цирендоржієв та інші.

На жаль, багатьох з них, кого названо в цій статті, сьогодні вже немає з ними. Війна закінчилася давно, а роки і поранення їм здоров'я не додавали.

Окремо треба згадати єдиного серед викладачів КІІ Героя Радянського Союзу Г. Голікова. Він одержав це високе звання за те, що стрілецький батальйон, которым він командував, вдало

ФРОНТОВИКИ НАШОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Кияни на відновленні Хрещатика, 1944 р.

успіхи у науковій діяльності стали лауреатами найпрестижніших премій. Так, проф. І. Чиженко та с.н.с. А. Немировському було присвоєно звання лауреатів Ленінської премії СРСР. Г. Векслер та К. Самофалов є лауреатами Державної премії СРСР. К. Самофалов є ще й лауреатом Державної премії України. Лауреатами Державних премій УРСР та України стали О. Бокринська, М. Можаровський, П. Орнатський, О. Пащенко, Л. Радченко, Я. Трохименко, Г. Сфіменко та К. Юдин.

Через кілька років після закінчення Вітчизняної війни повернулись до інституту фронтовики-викладачі та аспіранти, які працювали в КІІ у довоєнний час. Це Ю. Бабенко, В. Балицька, А. Бондар, О. Бутузова, Л. Бялоцький, І. Внуков, В. Гнатовський, В. Винославський, М. Іерусалимов, М. Калнібогольський, І. Козиненко, А. Орнатський, П. Орнатський, Л. Радченко, С. Ребров, О. Фірстов, І. Чиженко, А. Чижевський та інші. Майже всі вони стали основою колективу інституту, який забезпечив швидке відновлення КІІ на рівні, що перевищував довоєнний. Після накопичення викладацького та організаційного досвіду до них приєдналися фронтовики, які навчалися у КІІ після війни. З числа фронтовиків у різний час проректорами КІІ були: І. Калнібогольський, І. Труш, А. Бондар, І. Чиженко, М. Ільченко, В. Довбіщенко, І. Москаленко, В. Гнатовський. Деканами факультетів були: Ю. Бабенко, А. Бутузов, В. Винославський, В. Жогот, М. Ільченко, І. Козиненко, І. Лубенець, М. Можаровський, Б. Натаров, О. Ралко,

діяв при візволенні України, Молдавії та, переслідуючи ворога, першим вийшов на Державний кордон СРСР і продовжував бойові дії вже на ворожій румунській землі. З 1945 року Г. Голіков року був викладачем військової кафедри КІІ. Одночасно з цим він здобув вищу освіту у КІІ, потім закінчив ад'юнктуру у Військовій академії ім. М. С. Жуковського, захистив кандидатську дисертацію, багато років готовував військові технічні кадри у КВІАУ, а після виходу у відставку з 1970 року до кінця життя обіймав посаду доцента у КІІ.

Зарах у нашому університеті ще працюють 96 фронтовиков-учасників бойових дій та 117 учасників війни, які безпосередньо не стикалися з ворогом. Всі вони добре пам'ятають бурений військові роки і свято поважають пам'ять своїх товаришів та попередників, що не повернулися з війни.

Рада ветеранів університету разом зі студентськими групами “Пошук” протягом багатьох років вела копітку роботу з уточнення імен тих студентів, викладачів та співробітників КІІ, що загинули, померли від поранень або зникли безвісти під час війни. На сьогоднішній день відомо більше 170 їхніх прізвищ, і голова Ради ветеранів Д. Кузнецов нині узгоджує з проректором університету В. Печеником питання про створення меморіалу на честь тих, хто віддав своє життя за свободу і незалежність Вітчизни. Є надія, що до 60-річчя Перемоги такий меморіал буде створено.

О. Шаповаленко

ОСОБИСТІСТЬ

Мабуть, кожен студент на своєму факультеті має приклад людини, до якої він тягнеться і хоче бути схожим на неї. Звичайно, на нашему факультеті є багато викладачів, які гідні називатися видатними, але для мене найкращим є один – Кузякін Юрій Петрович. Я навіть не знаю, що саме мене в ньому приваблює: може привітність, доброзичливість, а може бездоганний викладач матеріалу. Думаю, його глибокими знаннями і великим досвідом роботи на космодромі “Байконур” просто не можна не захоплюватись.

Життєпис цієї людини надзвичайно цікавий, її розповіді можна слухати годинами не помічаючи як проплітає час. Захоплюючі події із життя “Байконуру” просто зачаровують. Звідки ж родом цей надзвичайний чоловік, викладач і що він може розповісти?

Народився і виріс Юрій Петрович Кузякін в місті Великі Луки Псковської області, що в Росії. Там він жив і ріс, а навчався на Україні, у Вищому воєнно-морському училищі імені Нахімова в Севастополі. Може здатись дивним, що Юрій Петрович – викладач конструкції літальних апаратів – моряк. Справа в тому, що у 60-х роках з СРСР активно розвивалась ракетно-космічна галузь. Випуск Юрія Петровича припав на 1960 рік. В ті часи, крім ракет, також активізувалося значення розвитку супутникового зв'язку, а флоту це було конче необхідно. Щоб вивести супутник на орбіту, потрібна досить потужна ракета, яких флот не мав. Було прийнято рішення про відправлення спеціалістів морського флоту на космодром “Байконур”. Одним із перших був Юрій Петрович, оскільки він – інженер-конструктор ракет підводних човнів. На моє запитання, чи сподобалось йому це рішення, все ж таки там піски, ніякого моря, відповідь була проста й зрозуміла: “Воєнна людина не розмірює, а діє”. Звичайно, моряку в пісках було не солодко, а особливо далеко від дому. Але це швидко минуло, оскільки спостерігати як ревуть двигуни ракети на старті і як вона підноситься у височину, в просторії Всесвіту, було надзвичайно цікаво і захоплююче.

За довгі роки своєї праці Юрій Петрович пройшов шлях від інженера відділу підготовки вихідних даних до начальника відділу випробувань космічних апаратів і ядерних джерел енергії. Брав участь у запуску стратегічних, балістичних та космічних ракет, а також у 34 запусках бойових ракет конструкції Корольова і у

КОНСТРУКТОР, ВИКЛАДАЧ, ЛЮДИНА

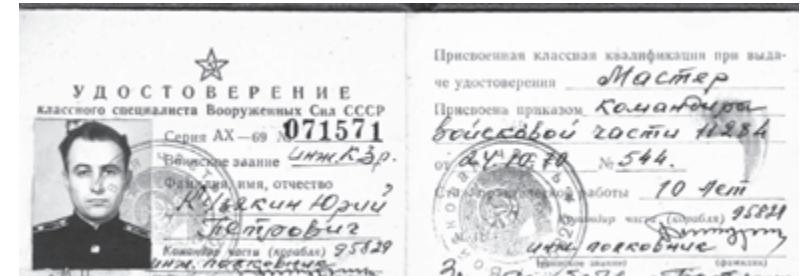

Юрій Петрович Кузякін

Юрій Петрович Кузякін був знаний особисто з космонавтами Юрієм Гагаріним, Германом Титовим та багатьма іншими. Під час Карібської кризи був на бойовому вартуванні біля «червоної кнопки» запуску міжконтинентальних ракет.

Проектування і побудова космічних апаратів, над створенням яких працює не одне конструкторське бюро, – процес складний і тривалий. У Юрія Петровича було одне з найважливіших завдань, а саме: закладання вихідних параметрів польоту і траєкторії космічного апарату. Його відділ зробив великий внесок у розвиток атомних установок отримання енергії для космічного апарату. Саме завдяки Юрію Петровичу була оптимізована наземна система аварійного захисту. Він підготував і захистив дисертацію по атомним електростанціям.

У 1988 році пішов із воєнно-морських сил в званні капітана першого рангу. Протягом своєї діяльності за заслуги перед державою був нагороджений 11 медалями: «За бездоганну службу», «Медаль Гагаріна», «Медаль Челомея», знак «Заслужений інженер-випробувальник» та інші. Юрій Петрович веде значну наочально-методичну роботу, опублікував 37 друкованих робіт, видав 2 книги по ядерним

99 запусках ракет конструкції Челомея. Першою запустили ракету 8K71, потім – 8K74, по мірі розвитку науки були запущені такі найвідоміші ракети, як «Восток», «Енергія», «Протон», «Циклон» (виробництва Українського південного машинобудівного заводу). Також відомі на увесь Радянський Союз серії запусків космічних апаратів «Космос», «Восток», «Восход», «Союз», «Прогрес», цикліческих супутників «КС».

ракетам, які в радянські часи були під грифом «Цілком таємно».

У 1989 році вперше приїхав у Київ. У січні 1991 року при кафедрі теоретичної механіки був відкритий новий напрямок – «Літальні апарати». Пізніше він переріс у кафедру «Системи керування літальними апаратами», де Юрій Петрович працює і по цей день.

О.П. Каличенко, студент ФАКС, гр. ВЛ-23

Новини ТСОУ

Після звітно-виборчої кампанії комітет ТСОУ НТУУ “КПІ” особливу увагу приділяє молодим керівникам організацій ТСО, які їх очолили в жовтні-листопаді минулого року. Так, 19 грудня 2002 р., після звітно-виборчої конференції, і 20 березня 2003 р. для них було проведено інструктивно-методичні семінари, присвячені формам і методам роботи.

2-го квітня цього року згідно з річним планом роботи відбувся семінар

Напередодні сумної річниці Чорнобильської катастрофи у картинній галереї НТУУ "КПІ" відкрилася виставка полотен В.П. Скопича, присвячених цій лиховій доленої події в житті українського народу.

Ці драматично-філософські картини вже експонувалися у нашій Університетській бібліотеці, і у всіх, хто їх бачив, залишилося дуже сильне враження.

"Пам'ять серія"

Тут постає і краса природи напередодні Чорнобильського ліха, і "палаючі" радіацією ліси, і Матір Божа, що притулила до себе маленького хлопчика (вони обое обнесені колючим дротом), і залишена на пустельній дорозі лоша, розгублене й нещасне. Ця трагедія страшна саме у своїй невидимості: жахають природа, село без людей, колюче сонце, червоне небо...

Викликає подив те, як Василь Скопич передав трагізм ситуації, не використовуючи трагічних, темних кольорів, викривлених зображень, спльозливих сюжетів, не деформувавши образи, як це роблять інші художники в гонитві за "темою". Навпаки, він передає трагедійність у яскравих, гранично інтенсивних фарбах, завдяки чому досягає надзвичайно емоційного впливу на глядача. Іого справжньою, а не підробну, скорботу не позбавлено світла надії та любові до рідної землі, що зазнала апокаліptичного впливу радіації.

Василь Платонович Скопич народився у 1947 році у с. Макарівці Іванківського району на Київщині. За фахом він учитель Іванківської дитячої музичної школи по класу баєна, нині на пенсії як чорнобілець.

Живописом захопився на початку 70-х років, у 1973 р. стає художником експериментальної консульта-

тивної студії народного мистецтва (творчий керівник – мистецтвознавець Григорій Местечкін) при Київському обласному будінку народної творчості (ОБНТ).

Цікава історія взаємін Григорія Абрамовича і Василя Платоновича. На початку 70-х років Местечкіну долучили "виходження" художника, який захоплювався темами війни, маючи кров, біль. І Григорій Абрамович відкрив йому очі на

"Хрест-гора"

народне мистецтво, на чудових "сусідів" Скопича – художні родини Марії Примаченко та ткалі Ганни Вересів. Заборонив йому на все літо дивитися телевізор, дозволив слухати і читати лише народні пісні та вірші Шевченка, щоб побудити пам'ять роду.

Звідтоді Васть Скопич вивчає творчість та естетику образного мислення у колі славетних земляків Марії

дона. У 1980 р. виставка В. Скопича "Квіти мої, люди" відбулася в Музеї Т.Г. Шевченка у Києві, а в 1981 р. – у Лейпцигу (Німеччина).

Після катастрофи на Чорнобильській АЕС В.П. Скопичем створено цикл живопису "Зірка Полін". Василь Платонович глібоко філософські відтворив думи та почуття своїх земляків-поліщуків, для яких

ЗІРКА - ПОЛІН У КАРТИНАХ СКОПИЧА

"Реквієм"

та Федора Примаченків, Ганни та Валентини Вересів, Марії Пісочнук та інших. Особливо справляє на нього враження кольоровий дивосвіт, мислення у квіткових орнаментах геніальнії Ганни Собачко-Шостак та Івана Шостака.

З новим натхненням він створив цикл полотен "Квіти мої, люди", які експонували в нашій країні та за кор-

"зона" не є мертвою землею, бо вірять, що Чорнобильське Полісся знову оживе.

Нова експозиція "Голос Чорнобильського Полісся", де теж представлені полотна Скопича, почала діяти 26 квітня в Українському національному музеї "Чорнобиль".

Сьогодні Григорій Абрамович Местечкін вже вбачає у картинах Скопича не просто глібокий філософський підтекст, а прагнення до гуманізації суспільства, і, зокрема, гуманізації навчання. З цього приводу він пригадав вірш Івана Драча «На педагогічні теми»: «Наша ученьство, добром не підкута, це лжа є преплюта». У наш час безвідповідального ставлення до рідної планети дуже важливо, щоб студенти, відвідуючи цю виставку, не так зрозуміли, а, що важливіше, серцем відчули, до якого ліха може привести необережне ставлення людини до довкілля та своїх любських обов'язків.

Л.Ільєнко

СТУДМІСТЕЧКО

Засідання Вченої ради ІФФ відбулося... в гуртожитку

Цього разу на квітневе засідання членів Вченої ради, всіх кураторів академічних груп було запрошено до просторого, щойно відремонтованого приміщення гуртожитку № 10, в якому проживають студенти ІФФ та ВПФ. На початку засідання голова Вченої ради ІФФ професор О.М. Бялік проінформував присутніх, що за ініціативою та активною участю студентів при підтримці адміністрації факультету і, особисто, ректора університету було звільнено декілька приміщень, які займали орендатори. Внаслідок цього в гуртожитку обладнано велику робочу кімнату, ізолятори, планується до нового навчального року поновити буфет, а перед початком засідання присутніх було запрошено на відкриття спортивної кімнати із встановленнями тренажерами та іншим спортивним знаряддям, придбанім факультетом за рахунок Фонду сприяння розвитку науки та освіти ім. А.П. Сьомика. Професор О.М. Бялік підкреслив особливу заслугою студентів, що беруть участь в облаштуванні приміщень гуртожитку, серед організацій та виконавців цих робіт заслуговують на подяку, в першу чергу, Юрко Юрченко, Роман Лазорко, Антон та Олексій Ревуцькі.

Основним, за доповідю декана ІФФ професора О.М. Бяліка, було заслушано питання про стан виховної роботи на факультеті. На сьогодні на ІФФ навчаються 1360 студентів; кожний третій проживає в гуртожитку, майже всі штатні викладачі факультету – куратори груп. У доповіді йшлося про необхідність виконання студентами своїх обов'язків та умови, які цьому сприяють, про підвищення ролі кураторів та необхідність залучати до виховної роботи викладачів загальноосвітніх кафедр, по користі запроваджуваного анкетування, що дозволяє студентам висловити свою думку щодо організації та поліпшення навчального процесу.

Співділово від заступника декана факультету доц. О.І. Дудки було присвячено аналізу ефективності діяльності координаційної ради гуртожитку, вирішенню проблем поселення студентів, запровадженню аннотаційної звітності кураторів про виконану роботу.

При обговоренні основного питання порядку денного виступили: голова студради гуртожитку О.Ревуцький, голова студради факультету О.Братушак, з пропозиціями про заходи з наведення порядку в гуртожитку виступили: зав. гуртожитком О.Ю. Шаміна, професор Д.Ф. Чернега, О.П. Макаревич, В.М. Писаренко, В.С. Богушевський, А.М. Степенчук, доц. Г.С. Федоров. В прийнятому рішенні було враховано висловлені пропозиції щодо поліпшення навчально-виховної роботи серед студентів, безумовного виконання студентами правил внутрішнього розпорядку, підвищення ролі студентського самоврядування тощо.

Ю. Москаленко

Буфет від А до Я

Це місце має особливий вплив на студента, і воно навіть пахне по-особливому. Нескінченну кількість разів ми заходимо сюди випити розчинної кави, з'їсти котлету в тісті, поговорити під час обідньої перерви.

Для з'ясування всього невідомого про буфет вирушаемо на місце. Потрапивши на кухню буфету дев'ятнадцятого корпусу, зустрічамо матеріально відповідальну Козакову Ганну Павлівну. Ця жінка вже понад двадцять років працює в НТУУ "КПІ", і шість із них саме у буфеті корпусу. Наша бесіда починається зі спогадів про минуле, коли у приміщенні буфету навіть влаштовувались весілля. А поколінь викладацького і студентського складу, які відвідали за роки це затишне приміщення, силали силенна.

Цей заклад з самого початку було задумано як місце "швидкого харчування", саме тому в буфеті відсутні перші страви, гарнір. Усі продукти кожного ранку привозять із Центру студентського харчування НТУУ "КПІ". Саме у Центрі розробляється загальне меню для політеху, виготовляється більшість виробів, працює кондитерський цех.

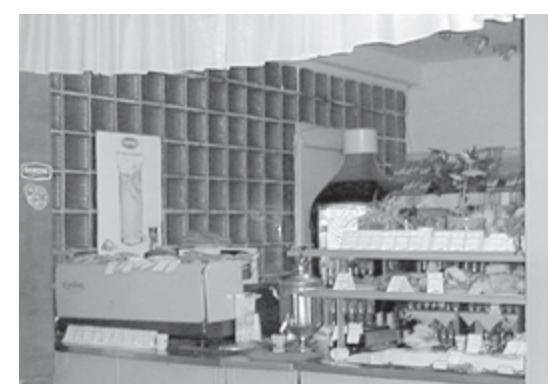
За словами Ганни Павлівни, студентів різних факультетів можна завжди візнати за поведінкою у буфеті і визначити де саме кожен з них навчається.

Цікаво, що при нестачі певної суми голодному студенту завжди дадуть їжу у борг, але ці рішення приймає особисто матеріально відповідальну, крім якої, до речі, тут працює ще три жінки.

У літку багато хто зі студентів відпрацьовує практику саме у буфеті, і більшість із них заслуговують схвалювальні відгуки від Ганни Павлівни за акуратну роботу.

Після моїх нетривалих умовлювань господарка буфету розкрила таємницю своєї улюбленої страви з меню закладу. Це "Завіток", який вона робить власноруч з хліба, ковбаси, томату, цибулі. Усе це має досить апетитний вигляд і дуже смакує, а тому нерідко нами з'їдається. Смачного!

Д.Бабінко

ПОМІРКУЙТЕ

Куди подівся один франк?

Три мандрівники зняли кімнату в готелі за 30 франків. Кожен з них заплатив хазяїну по 10 франків. Вранці хазяїн пригадав, що за кімнату треба було взяти 25 франків. Тому він наказав хлопчикам взяти 5 франків, наздогнати мандрівників та повернути ім ці гроші. Хлопчик по дорозі взяв свої "чайо-

ві" – 2 франки, а по 1 франку віддав кожному мандрівникові. Таким чином, кожний мандрівник заплатив 9 франків, а втрьох – 27 франків. Два франки хлопчик взяв собі. 27 франків плюс 2 франки – буде 29 франків. Куди ж подівся один франк?

«Київський політехнік»

газета Національного технічного
університету України
«Київський політехнічний інститут»

✉ 03056, Київ-56
проспект Перемоги, 37
корпус № 1, кімната № 221
☎ 441-14-58, 241-66-95

Головний редактор
В.ВЯНКОВИЙ

Провідний редактор
В.М.ІГНАТОВИЧ

Дизайн та комп'ютерна верстка
І.Й.БАКУН

Комп'ютерний набір
М.В.КВАЧЕНЮК

Коректор
Н.В.МУРАШОВА

Реєстраційне свідоцтво Ki-130

від 21. 11. 1995 р.

Друкарня АТЗТ «Атопол»,
м. Київ, пр. Червоних козаків, 9

Тираж 1500

Відповідальність за достовірність
інформації несуть автори.
Позиція редакції не завжди збігається
з авторською.